

det godtgjort, at der ikke var noget i Vejen for, at vi kunde ratificere denne Konvention. Men det har jo dog vist sig, at skønt disse Udtalelser findes fra Folketinget, har der dog dèr været et ret betydeligt Mindretal, som mente, at det ikke var rigtigt at ratificere. Vi har jo her i Landet Forenings- og Organisationsret i Henhold til Grundlovens § 85, og det er naturligvis derfor, at det synes underligt, at vi nu desuagtet skal til at sikre en enkelt Del af Befolkningen en særlig Ret i saa Henseende. Det kan maaske ogsaa synes, at det ikke er noget, der er paakrævet. Jeg skal ikke direkte stille mig imod, at vi ratificerer denne Konvention, men jeg vil dog gerne have, at Spørgsmaalet bliver prøvet i det Udvalg, som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds vilde foreslaa. Sagen henvist til, for at det kan komme til at ligge klart, at det at godkende denne Konvention ikke bliver ensbetydende med, at vi skaber en unødvendig Kilde til nye Førtolkninger her i Landet. Det skulde helst staa rent og klart for os alle sammen, naar vi gaar med til at bemyndige Regeringen til at ratificere, at vi saa ikke bagefter kommer i Tanker om, at det maaske dog alligevel var noget forkert at skabe en særlig Ret for Landarbejderne, medens Grundloven har givet en fælles Ret for hele det danske Folk.

Marie Hjelder: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Forslag til Konvention, hvorved der gøres et lille Skridt hen imod at sikre Landarbejdere i andre Lande en Ret, som vore Arbejdere i lang Tid har haft.

Socialministeren (Borgbjerg): Den ærede sidste Taler gjorde netop Ret i at sige, at vi her har en Lejlighed til at yde vor moralske Bistand til Højnelse af Landarbejdernes Kaar i visse andre Lande, og det kan vi gøre fuldstændig gratis, det koster os ingenting. Hvorfor skal vi saa ikke være med dertil? Jeg var for ikke saa lang Tid siden nede i Genève og havde ogsaa Lejlighed til at tale med ledende Mænd og den øverste ledende Mand i Arbejdsbureauet og fik da Indtryk af, hvor stor Vægt man lægger paa, at blot et enkelt Land vedtager en enkelt Konvention; for dermed bidrager det til at fremme hele dette internationale

Arbejde. Det var jo rigtigt, hvad det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede) sagde under den forrige Sags Behandling, at det Pust af Begejstring for Verdensfred og internationalt Samarbejde, der gik gennem Landene i 1918—19, at det er sagtnet, det er blevet meget stillestaaende, saa at man i adskillige Kredse knap nok mærker det længere. Men saadan gaar det jo altid med store Verdensstrømninger. Den store franske Revolution og alt, hvad der fulgte med den, efterfulgtes jo af en Reaktion; men under denne Reaktion voksede alligevel de Spirer, der var udsaaet af den store franske Revolution, voksede ganske stille, brød igennem og skød op, og Verden antog i Løbet af det kommende Aarhundrede netop de Former, som den store franske Revolutions Forkæmpere havde tænkt sig, eller om ikke tænkt sig, saa dog banet Vej for ved deres Ideer. Det staaer for mig som utvivlsomt, at de nye Tanker, der brød frem efter Verdenskrigen, og som fandt deres Udtryk i Versailles-Traktatens Kapitel 13 og Folkeforbundspagten, de har nu deres Reaktionstid at gennemgaa. Det er som med Sæden, der er saaet om Efteraaret: saa kommer der Frost og Kulde og Sne, men om Foraaret, naar der kommer ny Varme og Væde, saa skyder Sæden op og sætter Frugt. Saaledes forekommer det mig, at det ligeledes vil gaa med de Ideer, der fødtes ved Verdenskrigens Afslutning. Men her i vort lille Land er vi dog i allerhøjeste Grad interesserede i at værne om og pleje denne Vækst, fordi vi langt mere end de store Lande er interesserede deri. At der saa er Reaktion baade her og dèr i Kapitalistkredse rundt omkring i Landene, ved vi alle. Men hvad enten vi hører til Kapitalisterne eller ikke, er vi her i vort Land paa ingen Maade interesserede i, at den store reaktionære Strømning i andre Lande faar Overhaand, men højest interesserede i at give vort lille Bidrag til, at dette internationale Samarbejde kan fremmes.

Det ærede 14de tingvalgte Medlem sagde, at der i det andet Ting var et Mindretal, der ikke fandt det rigtigt at ratificere Konventionen. Dette Mindretal gav i hvert Fald denne Opfattelse et meget svagt Udtryk; for Lovforslaget blev enstemmigt vedtaget i Folketinget, ganske vist kun med